

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 12/2014
03.06.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Мића Николића, због кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 5. у вези става 2. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Мића Николића, адвоката С.Б. и адвоката Ј.К., поднетим против правноснажног решења Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж2По1 119/14 од 28.03.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП-а, дана 03.06.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Мића Николића, адвоката С.Б., поднет против правноснажног решења Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж2По1 119/14 од 28.03.2014. године, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Мића Николића, адвоката Ј.К., **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж2По1 119/14 од 28.03.2014. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног Мића Николића, адвоката Ј.К. као и браниоца окривљеног Мића Николића и пуномоћника трећих лица Ж.Н. и М.(В.)Н., адвоката С.Б., изјављене против решења Вишег суда у Београду, Посебног одељења ПоИ.Ко1 број 1/13 (Кв.По1 број 57/14) од 19.02.2014. године.

Против овог решења захтеве за заштиту законитости благовремено су поднели:

- Бранилац окривљеног Мића Николића, адвокат С.Б., због повреде закона из члана 485. став 4. у вези члана 441. став 3. ЗКП-а са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине другостепено решење, а предмет врати на поновну одлуку потпуно измењеном већу са налогом да веће сходно члану 33. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела донесе нову одлуку након одржаног рочишта; и

- Бранилац окривљеног Мића Николића, адвокат Ј.К., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости а предмет врати на поновну одлуку потпуно измењеном већу уз налог да веће сходно члану 33. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, донесе нову одлуку након одржаног рочишта.

Врховни касациони суд је доставио захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљеног Републичком јавном тужиоцу те сматрајући да присуство Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, исте није обавестио о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, на којој је размотрио списе предмета са решењем против кога су захтеви за заштиту законитости поднети, па је по оцени навода у захтевима нашао да је:

- Захтев браниоца окривљеног Мића Николића, адвоката С.Б., неоснован; а
- Захтев браниоца окривљеног Мића Николића, адвоката Ј.К., недозвољен.

Бранилац окривљеног Мића Николића, адвокат С.Б. у захтеву за заштиту законитости наводи да је Апелациони суд у Београду доносећи наведено решење на штету окривљеног повредио закон из члана 441. став 3. ЗКП-а у вези члана 25. став 1. тачка 1, 2, 3. и 4. и члана 26. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела. У захтеву најпре наводи да је суд доносећи правноснажно решење повредио одредбе из члана 25. став 1. тачка 1. у вези члана 2. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, јер решењем о привременом одузимању имовине није утврдио чињенице у погледу основане сумње које непосредно указују да је окривљени-власник извршио кривично дело из члана 2. став 1. тачка 6. Закона, односно кривично дело из члана 246. Кривичног законика.

Врховни касациони суд налази да се захтевом браниоца окривљеног неосновано побија другостепено решење због повреде закона из члана 441. став 3. у вези члана 25. став 1. тачка 1. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела (у даљем тексту Закона). Наиме, према одредби члана 25. став 1. тачка 1. Закона прописано је да је један од услова за привремено одузимање имовине проистекле из кривичног дела постојање основане сумње да је физичко или правно лице извршило кривично дело из члана 2. тог Закона.

Из списка предмета произилази да се пред Вишим судом у Београду - Посебним одељењем води кривични поступак против окривљеног Мића Николића због постојања оправдане сумње да је заједно са више других лица извршио кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 5. у вези става 2. Кривичног законика и кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, по оптужници Тужилаштва за организовани криминал у Београду Кт. бр. 7/12 од 03.09.2012. године, измењеној актима од 27.12.2012. године и 09.01.2013. године, која оптужница је потврђена. Имајући у виду да је материјални услов за подизање оптужнице постојање оправдане сумње да је

окривљени учинио кривично дело, што је већи степен процесне вероватноће од оног који је потребан да би се закључило да у одређеном случају постоји основана сумња, а да је у конкретном случају оптужница која је против окривљеног подигнута за кривична дела која су обухваћена чланом 2. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, потврђена, то по налажењу овога суда у конкретном случају самим тим и постоји основана сумња да је окривљени извршио предметна кривична дела и да је испуњен услов из члана 25. став 1. тачка 1. Закона, за привремено одузимање имовине од окривљеног, односно власника имовине.

Побијајући другостепено решење због повреде закона из члана 25. став 1. тачка 1. Закона, бранилац окривљеног наводи да означена дрога у захтеву и решењу о привременом одузимању имовине као „марихуана“, без утврђивања заступљености нивоа ТХЦ више од 0,3% из члана 58. Закона о психоактивним контролисаним супстанцама, не представља дрогу у смислу КЗ-а, тако да, према наводима захтева, не постоји потребан степен сумње да је окривљени извршио кривично дело из члана 246. став 4. у вези става 1. КЗ-а и да самим тим није испуњен услов за вођење поступка привременог одузимања имовине од окривљеног-власника.

Изнете наводе Врховни касациони суд оцењује као неосноване, будући да је потврђивањем оптужнице против окривљеног због кривичних дела обухваћених чланом 2. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, утврђено постојање оправдане сумње да је окривљени учинио, између осталих и кривично дело из члана 246. став 4. у вези става 1. КЗ, чиме је и питање да ли опојна дрога „марихуана“ садржи проценат ТХЦ већи од 0,3% на истом нивоу сумње, а то је предмет утврђивања чињеница у кривичном поступку који је у току, пред Вишим судом у Београду - Посебно одељење.

Бранилац окривљеног Мића Николића, адвокат С.Б. у захтеву даље неосновано указује и да је побијаним решењем на штету окривљеног повређена и одредба члана 25. став 1. тачка 2. Закона тиме што нису дати разлози у погледу постојања основане сумње да је имовина власника - окривљеног проистекла из кривичног дела.

Наиме, Врховни касациони суд налази да претпоставка о криминалном пореклу имовине која је предмет одузимања, сама по себи проистиче из чињенице да се против окривљеног води поступак због кривичног дела из члана 2. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, а коју претпоставку окривљени може да побија, при чему је без значаја околност када је имовина стечена и да ли је у вези са извршењем кривичног дела које се окривљеном ставља на терет.

Из списка предмета произлазе подаци који се тичу цене закупа грађевинског земљишта на коме су објекти саграђени и дела цене планираних радова на изградњи, корисне површине објеката, броја и квадратуре станова и локала који се налазе у објектима и локације објеката, који указују да вредност непокретности износи више десетина милиона динара, а што је и у очигледној несразмери са утврђеним законито стеченим приходима окривљеног у периоду изградње

предметних објеката, која околност указује на постојање основане сумње да је окривљени незаконито прибављена новчана средства искористио за изградњу непокретности које су биле предмет привременог одузимања. Претпоставку о криминалном пореклу предметне имовине окривљени и његови браниоци нису побили, с`обзиром на то да на рочишту одржаном у смислу члана 23. Закона о одузимању имовине нити у накнадно остављеном року нису презентовали доказе којима би поткрепили тврдње окривљеног да новчана средства уложена у изградњу наведених стамбених објеката потичу из легалних делатности окривљеног, односно да представљају његове законите приходе, па је следствено изнетом навод браниоца окривљеног Мића Николића, адвоката С.Б. да нема основане сумње да је имовина окривљеног, као власника наведених објеката, проистекла из кривичног дела, оцењен као неоснован.

По налажењу овога суда неосновано се захтевом браниоца окривљеног Мића Николића, адвоката С.Б. указује и да је побијаним решењем повређена одредба члана 25. став 1. тачка 3. и члан 26. став 1. Закона тиме што решење о привременом одузимању имовине не садржи податке о вредности имовине која се одузима.

Ово с`тога јер одредбом члана 25. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела („Службени гласник РС“, број 97/08) која је била на снази у време доношења решења Вишег суда у Београду - Посебног одељења Пои-По1 бр. 1/13 од 09.04.2013. године, није било прописано да у решењу о привременом одузимању имовине мора бити наведено да вредност имовине прелази износ од милион и петстохиљада динара, па приликом доношења првостепеног решења суд није био дужан да утврђује ову чињеницу, нити да податке о томе да ли вредност имовине која се привремено одузима прелази наведени износ, уноси у изреку и разлоге решења. Имајући у виду чињеницу да је правноснажно другостепено решење које се побија захтевом за заштиту законитости браниоца донето дана 28. марта 2014. године након ступања на снагу Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела („Службени гласник РС“, број 32/13, ступио на снагу 16. априла 2013. године) и да је у члану 25. став 1. тачка 3. прописан, један од услова за доношење решења да вредност имовине из тачке 2. тог члана прелази износ од милион и петстохиљада динара, Врховни касациони суд прихвата у потпуности разлоге дате у другостепеном решењу на страни 4 и 5, из којих произилази да вредност предметне имовине свакако вишеструко прелази наведени цензус, имајући у виду врсту и број непокретности које су предмет привременог одузимања, и на ове разлоге упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Финансијско вештачење вредности имовине која је предмет привременог одузимања у конкретном случају није било потребно. Ово с`тога што Врховни касациони суд налази да се у сваком случају у поступку привременог одузимања имовине не утврђује тачна вредност имовине која је предмет одузимања, већ је за законито решење у овој фази поступка нужно да се утврди да је износ вредности одредив у смислу да свакако прелази милион и петстохиљада динара, што је овде случај.

Врховни касациони суд налази да се неосновано захтевом браниоца окривљеног побија наведено решење и због повреде члана 25. став 1. тачка 4. у

вези члана 23. став 1. Закона, наводима да нижестепени судови нису утврдили разлоге који оправдавају потребу за привременим одузимањем имовине.

Наиме, околности да су предмети привременог одузимања имовине станови, пословни простор и гараже као посебни делови стамбених објеката које је окривљени саградио, ради продаје на тржишту и да ове непокретности имају значајну тржишну вредност указују, да постоји опасност да би окривљени и трећа лица ове непокретности могли отуђити и да би без одређивања мере привременог одузимања предметне имовине њихово евентуално трајно одузимање било у знатној мери отежано или онемогућено.

Следствено томе и по оцени овога суда, постоји разлог из члана 25. став 1. тачка 4. Закона који оправдава потребу за привременим одузимањем имовине, па се захтевом браниоца окривљеног С.Б. неосновано истиче супротно.

Врховни касациони суд налази да су неосновани и наводи захтева браниоца окривљеног адвоката С.Б. да су нижестепени судови повредили и одредбу члана 26. став 2. Закона, јер није пружана заштита савесним прибавиоцима имовине која је предмет одузимања. Наиме, бранилац окривљеног, адвокат С.Б. је исту повреду закона неосновано истицао и у поступку по редовном правном леку у односу на треће лице – М.(В.) Н., а Врховни касациони суд прихвата разлоге које је дао жалбени суд на страни 5 побијаног решења и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП. У погледу непокретности које су привремено одузете од трећих лица – Ж.Н. и Б.В., није приложен ваљан правни основ стицања ових непокретности, па је захтев браниоца окривљеног, адвоката С.Б. и у овом делу оцењен као неоснован.

По оцени навода захтева браниоца окривљеног, адвоката Ј.К., Врховни касациони суд налази да је захтев за заштиту законитости овог браниоца окривљеног недозвољен.

Бранилац окривљеног Мића Николића, адвокат Ј.К. у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче да је другостепено решење донето уз учињене битне повреде одредаба кривичног поступка које се састоје у томе што у решењу нису наведени разлози о одлучним чињеницама, а они разлози који су дати су нејасни и у знатној мери противречни. У захтеву се указује и да је изрека другостепеног решења неразумљива, јер не садржи опис предметних кривичних дела, па ни време њиховог извршења, јер да је ова чињеница означена, према наводима захтева, захтев за привремено одузимање имовине би се показао као неоснован, с`обзиром на то да се време извршења предметних кривичних дела не може довести у везу са временом изградње предметних стамбених објеката, а да је последица наведених битних повреда одредаба кривичних поступака погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање на који начин је повређена и одредба члана 440. ЗКП-а.

Надаље, бранилац у захтеву оспорава и закључак нижестепених судова да непокретности које је окривљени продао трећим лицима као купцима, такође треба привремено одузети од окривљеног као власника и да су испуњени услови за привремено одузимање имовине од окривљеног.

Из изнетих навода произлази да се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Ј.К. другостепено решење у суштини побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. и 438. став 2. тачка 2. ЗКП-а као и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што нису разлози због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости овог браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је поступајући на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и применом члана 491. став 1. и став 2. ЗКП-а и члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Весна Веселиновић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић, с.р.**